

1993.

DADZIS 21

Skenējis Jānis Vilnys
scavenger@inbox.lv
Rīga - 2010

VALODASKUN NEVALODAS

Juris Tauriņš nedēļrakstā "Atmoda Atpūtai" nācis klajā ar paziņojumu, ka "rakstītam vārdam šobrīd ir tāds pats svars kā purkšķim zem deķa." Jāapbrīno kolēģis par uzņēmību — ko tik visu tie spalvasbrāļi mūsdienās neizmanās nosvērt.

Izsludināts konkurss par piemērotāko nosaukumu Labklājības ministrijai. Ar pensionāru ieteikto "Nabagu ministrija" neesot mierā Jānis Ritenis, bet pašreizējā izkārtne pārlietu tieši atgādinot Dž. Orvela griezīgo satīru.

Izdevniecība "Ceļavīrs" iecerējusi greznā grāmatā apkopot parasto mirstīgo atziņas par pašreizējo valdību un likumdevējiem.

"Šobrīd ierēdņi tiek veidoti pēc Indijas parauga par elitāru kastu, kas stāv pāri sabiedrībai." Ervins Grinovskis.

"Vērojot Saeimas darbošanos, diemžēl jākonstatē, ka ļoti daudz dārgā laika mīļie deputāti iznieko pa tukšo. Deputātu kungu ciīgi skaldā matus un rāda cits citam, kura kušķītis kuplāks. Galu galā lielās algas taču maksā par to, ka viņi tur sēž un vairāk vai mazāk asprātīgi plāpā par to, cik derīgus lēmumus pieņem." Andrejs Dripe.

"Jo augstākas būs cenas, jo labāk dzīvosim!" Autors anonims.

Runā, ka gaidāmi kārtējie tiesas darbi pret presi. Tagadējiem varas balstiem dziļi kodis kaulā "Atmoda Atpūtai" rakstītais:

"Jāpiekrīt bieži izteiktajai domai, ka jaunā valdība pirmo simt dienu periodā pelnījusi saudzīgu apiešanos — kā grūtniece. Bet ko iesākt, ja pirms perioda beigām kļūst acīmredzams, ka šķietamā grūtniece patiesībā ir ālava un uzpūstais vēders neko citu kā sliktu gaisu nesatur?"

IMANTS MELGAILIS

Juridiskas grūtības apsūdzības celšanā varot radīt vienīgi tas, ka apvainojums it kā nav apstiprināts. Tomēr represīvo dienestu pārstāvji šajā gadījumā iesakot vilkt pie kāķa par valsts noslēpuma izpaušanu.

Kļūst baumas, ka drīzumā varētu tikt pārtraukta Rubika un Potreki prāva. Taču nevis tāpēc, ka lieta būtu izlemta. Iemesls pavisam cits — krasi pasliktinājies abu apsūdzēto veselības stāvoklis. Viņiem galīgi pazudusi atmiņa. Apsūdzētie pavisam aizmirsuši, ka ir mēģinājuši izdarīt valsts apvērsumu un ir sadarbojušies ar asiņaino OMON vienību.

Vēl pavisam nesen ļoti iepriecināti bija zemnieki, jo viņi pārdzirdēja, ka par sertifikātiem varēsot pirkt zemi. Tagad tie paši zemnieki ir gaužām noskumuši. Viņu ausis sasniegušas valodas, ka par produkciju, kas saražota uz šīs zemes, valsts maksāšot arī ar sertifikātiem.

Kā zināms, Lietuvā pēc mafiju atmaskojošo materiālu publicēšanas nošauts redaktora vietnieks Linģis. Tāpēc valdība nekavējoties uzsākusi enerģisku cīņu pret noziedzīgiem elementiem.

Uz jautājumu, kāpēc Latvijas policija necinās tikpat enerģiski pret mūsu mafiju, kāds no Iekšlietu ministrijas atbildīgajiem darbiniekiem, kurš vēlējās savu vārdu neizpaust, atbildēja:

— Bet pie mums taču vēl neviens redaktora vietnieks nav nošauts.

LUDIS DANILĀNS

Tēvoči

Gadiem ilgi tēvocis Vaņa biedēja ļaudis ar tēvoci Semu. Bet tēvocis Sems baidīja pasauli ar tēvoci Vaņu. Gāja laiks, tēvocis Sems kļuva stiprs un labsirdīgs. Bet tēvocis Vaņa – švaks un pazemīgs. Tad tēvocis Sems piedeva tēvocim Vaņam drausmīgo atpalcību. Bet tēvocis Vaņa piedeva tēvocim Semam šausmīgo pārkumu. Tēvocis Sems kļuva par tēvoča Vaņas tēvoci. Bet tēvocis Vaņa – par tēvoča Sema tēvoci. Tagad, ja kāds vēlas kaut ko izlūgties no tēvoča Sema, viņš var parunāties ar tēvoča Sema tēvoci Vaņu. Bet, ja kāds grib slēgt darījumu ar tēvoci Vaņu, tam nav liegts par to apspriesties ar tēvoča Vaņas tēvoci Semu. Ne vien abi tēvoči, bet arī tēvoču tēvoči nu ir mūsu tēvoči.

Armīns Lejiņš

© ŽURNĀLS "DADZIS", 1993

GAIVENAIS REDAKTORS Egons Strautiņš.
REDAKTORI: Andrejs Puriņš
un Ilze Strautiņa.
KONSULTANTI: Ziedonis Lešinskis
un Andrejs Vīte.
LITERĀRAIS REDAKTORS Antons Sondors.
MĀKSUNIEKS Uldis Freimanis.
MAKETĒTĀJS Egils Griķis.

Saimniecība

DIREKTORS Juris Vingris.
GRĀMATVEDE Astrida Ola.

Redakcijas adrese:

Balasta dambi 3, ab. k. 19,
LV 1081 Rīga, Latvijas Republika.
Tālruni: 465 960, 469 568,
460 331.

Izdevējs: SIA izdevniecība "Dadzis".
Reģistrācijas apliecība Nr. 0644.

Salikts SIA "Dadzis" datorcentrā,
iespiests a/s "Preses nams" tipogrāfijā.
Pasūtījuma Nr. 2244

Cena kioskos **15 s.**

Lāčplēsis.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Kāposti dziest

Atvaļinātais Padomju armijas pulkvedis Aleksandrs Jevlampičs sapņos lidoja. Uz zvaigznēm.

Uz tumšā debesjuma fona tālumā gaiši mirdzēja spoži burti: "Pa biedra Ļeņina ceļu biedru Ruckoja un Hasbulatova vadībā uz komunisma uzvaru!" Kaut kur tālu, tālu lejā bija Rīga. Nu gluži tāda kā uz štāba kartes. Rīgā gāja iekšā tanki. Augstums, lūk, ļoti liels, bet katrs puteklītis uz tanka sāna labi aplūkojams. Sapņos tā gadās. Pēkšņi Aleksandrs Jevlampičs strauji zaudēja augstumu. Lidojums turpinājās, bet nu krietni zemāk. Tagad viņš lidoja apkārt savas ēdamistabas lustrai. Lociem vien, lociem vien. Pie bagātīgi servēta galda sēdēja biedri Hasbulatovs un Ruckojs. Vēl kāds trešais biedrs lasīja "Sovetskuju Latviju". Avīze aizsedza seju. Ludmila Pavlovna, Aleksandra Jevlampiča laulātā draudzene ar trīsdesmit gadu stāžu šajā postenī, apkalpoja to biedru, kas aiz avīzes bija paslēpies. "Lūdzu, nekaunieties, Alfrēd Petrovič! Salātiņus? Ikriņus? Pagaršojiet rudmiesītes! Tās Aleksandrs Jevlampičs pašrocīgi Zaķumuižas silā salasīja. Viņš mums malacis, īsts boļševiks."

Ak! Kāds gods!

— Beidz, Saša, tur blēņoties, pa gaisa telpu plivināties, — biedrs Ruckojs jautri uzsauca Aleksandram Jevlampičam. — Kāposti dziest!

— Klausos! — Aleksandrs Jevlampičs militāri sveicināja un

lēnām noplanēja uz grīdas. Tūdaļ pat — par to viņš jau sen bija izsapņojis un visu izdomājis līdz pēdējam sīkumam, tāpēc tagad nekādu šaubu nebija: tas pirmajā vietā, — viņš parādes soli piemaršēja pie grāmatplaukta un izvilka slepenā vietā noslēptu imperiālistu žurnālu "Pļeiboī".

— Lūk, biedri!

— Malacis! Biedra karti "Pļeibojā" noslēpis — jūtama vecā rūdījuma skola! — biedrs Ruckojs uzslavēja. — Sēdieties, biedri, lūdzu, pie galda, un — kā jau pie krievu cilvēkiem pieņemts. Pa sirsnīgam, pa mīļam.

Aleksandra Jevlampiča rokā tika iespiests boles trauks, pilns ar šņabi. Ek, kā ģeldējis te vēl gurķīti iemest, ek, kā gurķīti te iemest vēl ģeldējis!

— Dzeriet, Aleksandr Jevlampič! Dzeriet jūs, jo kurš cits, ja ne jūs? Jūs, godam pelnījušais, esat godam nopelnījis jums pienākušos godu, — biedrs Ruckojs stiepa pieskandināt savu glāzi.

Aleksandrs Jevlampičs nosarka no laimes.

— Vectētiņ, vectētiņ, — te viņu aiz bikšu staras paraustīja mazdēls. — Iedod man košļenīti!

— Jūsu mazdēls? — biedrs Hasbulatovs vēlīgi jautāja.

Aleksandrs Jevlampičs lepnumā un laimē nosarka vēlreiz.

— Ērglis aug padomju valsts laimei un slavai, īstens ērglis! — biedrs Hasbulatovs smaidīja. — Dienās būs īsts Voronšilova strēlnieks, sociālistiskās tēvzemes sargs. Bet košļenīti, draugs, neprasi. Mūsu tēvzemē košļenītes neražos, tās neatbilst mūsu normām. Oktobrēni ir Iljiča mazbērni, no kā tūdaļ pat seko loģisks izvedums, ka oktobrēni nav brālīgo Vidusāzijas republiku kamieļi, kas staigā apkārt pa pilsētu parkiem un skvēriem, gremodami košļenes. Košļenes gremot — tā tāda hipiju un citu imperiālistiskā džeza apdullināto narkomānu uzvedības norma. Viņi ir nelaimīgi, bet mums nav vajadzīgi nelaimīgi bērni.

— Bet ko tad viņi dara?

— Hipiji?

— Nē, Iljiča mazbērni. Ko gremo viņi?

— Ko gremo Iljiča mazbērni? — biedra Ruslana Ibragimoviča laipnājs acīs iespriestais šķelmīgs dzirksts. — Tūdaļ pastāstīšu. Tūdaļ tu to redzēsi. Opā! — viņš iecēla puiku sev klēpī un piekrāmēja šķīvi ar sutinātiem kāpostiem. — Redzi, mans jaunais draugs. Kad Vladimirs Iljičs Ļeņins vēl bija bērns, viņš vienmēr visus šķīvjus izēda tukšus, tāpēc pēc tam, būdams jau vispasaules proletariāta vadonis, viņš Krievijā, neraugoties uz apkārt valdošo badu un haosu, padomju bērniem nodibināja īpašu tukšo šķīvju biedrību.

— Tiro šķīvju, — biedrs Ruckojs izlaboja biedra Hasbulatova teikto.

— Tiro šķīvju, — biedrs Hasbulatovs pieņēma biedra Ruckoja iesniegto labojumu. — No tā laika oktobrēni, kas, kā tas ļoti pareizi ne reizi vien norādīts, te, mans mazais draugs, klausies īpaši vērīgi, ļoti, ļoti svarīgos komunistiskās partijas dokumentos... Dokumentos biedrs Ļeņins īpaši uzsvēra... Uzsvāru lika... — Ruslans Ibragimovičs aplusa un izmisīgi palūko-

LUDIS DANILĀNS

jās uz biedru Ruckoju.

— Na, āzi! Atkal apkakājies uz lidzenas vietas? Tā iet, kad aizraujas ar formālismu. Oktobrēni ir Iljiča mazbērni. Un viss! — katru vārdu pavadīdams ar sparīgu rādītājpirksta mājienu, biedrs Ruckojs nodiktēja patiesību. — Un viņi, Ļeņina mazbērni, pilnīgi visus šķīvjus kopš tās dienas izēd tik tukšus, ka tie spīd kā nēģera dirsa ziemeļblāzmā.

— Bet biedri Ruckoj! — Ludmila Pavlovna koķeti protestēja.

— Labi, miļ pardon, madame, dirsa. Tas ir, tīfu, tu, pakaja, es gribēju norādīt. Nēģera. Bet ziemeļblāzmā.

— Gribi būt Vorošilova strēlnieks? — biedrs Hasbulatovs pārtvēra atmiņu pavedienu no biedra Ruckoja un, atbildi uz tik pašsaprotamu jautājumu nesagaidījis, pavēlēja: — Slopē iekšā!

— Ed, kad tev vecāks pēc dienesta pakāpes pavēl! — biedra Ruckoja uzacis bija ļoti dusmīgi sarauktas. Puika lūdzoši lūkojās uz vecotēvu.

— Ed, dēliņ, ēd, miļais, — Aleksandrs Jevlampičs lūdza. Tīcis galā ar pusi no uzkrautā kāpostu kalna, puika sāka rīstīties.

Beidzot biedra Rubika nervi neizturēja. — Vai tiešām jūs neredzat, ka šis zēns nav īsts oktobrēns? — viņš, nometis "Sovetskaja Latviju", bargi jautāja. — Kur jūsu modriba, biedri, un pats arī atbildu — snauž jūsu modriba. Guļ. Šis zēns nekad neklūs par pionieri, jo viņš nav īsts oktobrēns, bet kā gan no viņa vēlāk iznāks biedra Vorošilova strēlnieks, ja viņš nebūs bijis pionieris?

— Man, Ruslan Ibragimovič, šķiet, ka biedrs Rubiks ļoti pareizi nostāda jautājumu, — teica biedrs Ruckojs.

— Protams, — Ruslans Ibragimovičs bija neapmierināts. — Aleksandr Jevlampič! Man ļoti neērti jums to atgādināt, bet vai tiešām jūs, vecs boļševiks, nesaprotat, ka šajā pastāvošajā momentā, kad klātbūtnē šeit atrodas, es ceru, ne pēdējie cilvēki valstī, priekš jūsu mazdēla apēst visus kāpostus bija arhisvarīgs moments? Es negribu to teikt vecam, cīņās rūdītam komunistam, bet mana komunistu sirdsapziņa liek to jums pasacīt. Pirmo triecienu no imperiālistiskā nezvēra mēs gaidām no ziemeļiem, tāpēc tieši tur, ziemeļos, mums ļoti nepieciešami paši rūdītākie kadri. kad sociālistiskā tēvzeme ir briesmās, vecums nav no svara. Es, biedri Ruckoj, pareizi attīstu partijas ģenerālo līniju?

Biedrs Ruckojs, greizi sminot, pamāja ar galvu. Redzot vectētiņu bailēs saraujamies galvas tiesu īsāku, puika sāka raudāt. Istabas durvis atsprāga, pa tām iedrāzās Vasilijš Aleksandrovičs, Aleksandra Jevlampiča dēls.

— Kas te notiek? Kāpēc mans dēls raud?

— Lūk, biedrs Hasbulatovs pavēlēja viņam kāpostus ēst...

— Kāds Hasbulatovs? Kādas viņam, suņa mārūtīkam, tiesības manam dēlam kaut ko pavēlēt?

Noskaidrojās drausmīgākais: Vasilijš Aleksandrovičs nebija paguvis iepazīties ar priecīgajiem noteikumiem Baltijas kara apgabala kontrolēto teritoriju dzīvē.

Rīt, jaunais cilvēks, jums astoņos nulle nulle jāierodas kara komisariātā atjaunot uzskaiti, vienpadsmitos nulle nulle jūs sāksiet kārtot GDA normas, bet pēc tam jūs būsiet brīvs. Varēsiet iet uz rūpnīcu turpināt cīnīties par ceha pirmo vietu sociālistiskajā sacensībā. Kas zin, dienās no jums varbūt izaugs īsts sociālistiskā darba trieciennieks, stahanovietis. Apkārt griez-ties! — biedrs Ruckojs sausi nokomandēja.

— Ej taču tu galīgi... — un te Vasilijš Aleksandrovičs pa-

teica kaut ko tādu, ka biedram Ruckojam dakšiņa izkrita no rokas un atkāpās žoklis.

— Kontra! — viņš, vajā muti, sēca.

— Ai, ai, ai, Aleksandr Jevlampič... Imperiālistisku nezāli biedra Mičurina un biedra Lisenko laucīnā jūs esat izaudzinājis, biedri pulkvedi, — biedrs Hasbulatovs maigi pārmeta. — Skatieties, biedri, visi skatieties — tieši tāda izskatās imperiālistiskās hidras nolādētā suņa galva. Klasisks deklasāta eksemplārs.

Biedrs Ruckojs, atkņopējis maksti, izvilka pistoli un pastūma to Aleksandram Jevlampičam:

— Pats, biedri, izaudzinājāt, pats, biedri, ravēsiet.

Biedrs Rubiks aiz avizes omulīgi iegrudzinājās.

— Nē! — Aleksandrs Jevlampičs iebļāvās.

— Kad ne, ne, — biedrs Ruckojs teica un piecēlās.

— Nē! — Aleksandrs Jevlampičs vēlreiz iebļāvās un...

...un pietrūkās gultā sēdus. U-ufff!... Viņam māga, ziniet. Smagas vakariņas. Aleksandrs Jevlampičs piecēlās, sataustīja bikšu kabatā sērkokciņus, "Kazbeka" kastīti un klusi atvēra logu. Svida gaisma. Tālu lejā uz ielas rosījās sētnieki. Aleksandrs Jevlampičs kāri ievilka dūmu, tad treknī nospļāvās, aizcirta logu un likās slīpi pa otram lāgam. Ludmila Pavlovna miegā klusi stenēja. Ilgajos gados pierasta naktsmūzika. Karsti. Tankā tā ir. Vai nu zvērīgi auksti, vai nu zvērīgi karsti. Pēc divdesmit minūtēm tanku lokam uz Dārziema ielas jā-saslēdzas. Draugi paliks aiz muguras, priekšā — ienaidnieks. "Uguni!" — Aleksandrs Jevlampičs komandēja.

Uldis Andersons

LUDMILA BULIKINA

Viss nāk un aiziet tālumā

Plūdona

Latvijai

Viņas valsts 5 gadu pastāvēšanas svētkos
18. novembrī 1923. gadā

Kā es tev' mīlēju, Latvija daiļā!
Kā par tev' drebēju nestundā baiļā,
Negaisi melni kad pāri tev šņāca,
Zibeņi šķīda, un viesuļi krāca...
Kamēr reiz klāt bij karst-ilgotais brīdis:
Nakts bija galā, un brīvs ausa rīts!

Kā es tev ticēju, Latvija dārgā!
Tikusi brīva no svešnieku vārga,
Šķitu: kā fenikss tu pacelsies stalta,
Garā tik cēla, dvēselē balta:
Projām kā sārņi būs ķildas un naidis,
Kuru dēļ māca tev' simtgadu spaidis.

Kur nu tu esi, mana Latvija cēlā?
Tā pats sev jautāju balsī es žēlā:
Šķitu: tu iedegsies dziļdomu liesmās,
Burvigās skaņās un brīnišķās dziesmās...
Kur nu tavs gara brīv-radošais kvēls? —
Tik kokaini panti un stāsts — tukši-jēls.

Latvija, Latvija, kur tu nu esi,
Kādu es tev' reiz sirds dziļumos nesu?
Partijas ēdas, un avīzes mēdas, —
Kungi, ai kungi, vaj garām jau bēdas?...
Ja mantraust un uzdzīvot mērķi mums vienīgi,
Tad, kungi, mēs valsts savas neesam cienīgi!

"Svari", 1923. gada 16. novembrī

Latvijas karjēra ceturtā dzīves gadā

Par valsts prezidentu ievēlēts Jānis Čakste
"Sniedz, mīļā, savu roku,
Nāc man uz pili līdz..." (Dons Žuans)

R. Zariņa zīm.

"Svari", 1922. gada 17. novembrī

EVANĢĒLISKA LASĪŠANA TAI 18. NOVEMBRĪ

Tas bērns dzimis kara lērumā, tai gadā 1918., un kristīja viņu 18. novembrī un nosauca vārdā LATVIJAS REPUBLIKA.

Un tad tas Erodus meklēja viņu nokaut un lika tai Rīgā un viņas apkārtnē noslepkavot bērnus viņa vecumā.

Bet viņu ņēma uz savām rokām tie vecāki un bēga uz Liepāju. Un, kad tā bardzība bija mitējusies, tad nāca ar to bērniņu atpakaļ.

Un raugi, viņš divi ar pus gadi sēdēja tai augstā namā starp varīzejiem un saducejiem, rāja tos un skaidroja tiem zemes likumus.

Viņš ņēma pātagu un izdzina no Dieva nama tos spekulantus un tautas ienaidniekus.

Viņš atņēma to zemi tiem bagātiem un izdalīja nabaga bezzemniekiem.

Viņš sludināja, ka viņa vārds "Republika" valdīs visā tanī zemē apakš trim zvaigznēm uz mūžu mūžiem un viņa valstībai gals nebūs.

Viņš darīja brīnumus: bij kāds tīslis vārdā Rubulis, kas allaž krita. Viņš to darīja stabilu.

Viņam bij daudz draugu un arī naidnieku, gan šeit savas dzimtenes robežās, gan aiz tām. Viņš augstā namā aicināja vienu simtu savas zemes gudro, un tie atvēra savas mutes un mācīja tikai to patiesību.

Tas Jaunais, ko viņa naidnieki bij šurpu sūtījuši, veda viņu augstā kalnā un rādīja uz austrumiem un rietumiem un teica: "Pielūdz tos un tu tapsi augstā godā celts!"

Bet viņš teica uz to: "Sātan, atkāpies!" Un tas Jaunais no viņa dusmu skata bēga tālu prom.

Un šim bērnam izpildījās četri gadi un viņš pieņēma prātā un pieticībā pie savas un citām tautām pasaulē. Āmen.

"Svari", 1922. gada 17. novembrī

un sākas viss no gala...

J. Dreslers

Laimīgais

Valsts degvīna viltošanu atklājuši
vairākos dzērienu veikalos akcīzes
ierēdņi. (Avižu ziņa.)

KUNGS (modinādams iereibušu
saulesbrāli): "Bet, cilvēks, — jūs tak
esat dzēruši īsto Ulmani!!"

"Svari", 1923. gada 2. martā

Ceļā uz IX vispārējiem dziesmu svētkiem 1938. gada 18. un 19. jūnijā Rīgā
"Lauksaimnieka gada grāmata", 1939.

Ulda Brieža foto ➡

Pie lielās vīstu būdas...

Likumu projektu, uz kuriem gaida vēlētaji. Saeimas komisijās nekustas no vietas, jo bieži
tur trūkst vajadzīgā kvoruma: komisiju locekļi – deputātu kungi aizņemti dažādās darīšanās citur.

"Uz plažieri vien, uz plažieri vien... Nez, kad ta šie sāks riktēties uz to perēšanu?"

"Svari", 1923. gada 2. martā

I. ZEBERINŠ

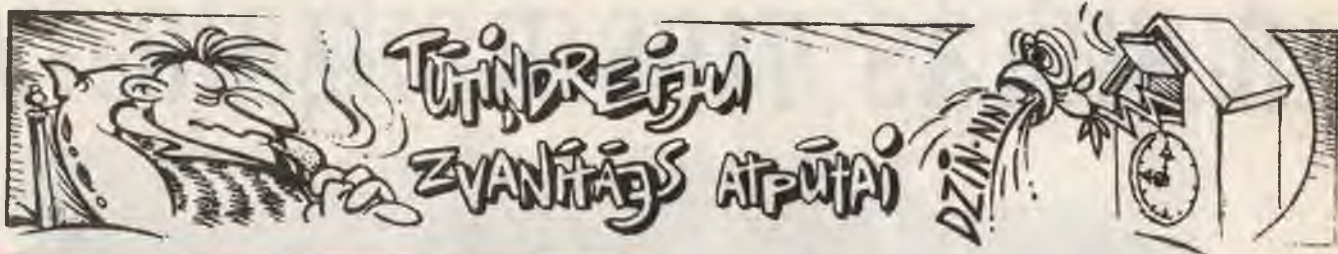
MIRĀŽA

Skatīt varēja visos plakātos,
kuri pārsniedza miljontirāžas,
lai uz sienmalēm, jumtiem atklātos:
drāžam vienoti mēs — pēc mirāžas,
vieglā dūmakā pilsis jaušamas
(pilīm istajām tikmēr sabrukot,
grūstot baznīcām i bez graušanas,
laukiem tērpjoties alkšņu parūkās...).

Tik vien pietrūka — dažas virāžas,
lai mēs pazustu šajās mirāžās.

1992.

Imants Auziņš

Vērtīgas domas

- ❖ Nespējat atrast izeju? Meklējiet ieeju!
- ❖ Arī klēpja sunītis var parādīt raksturu. Klēpī sēžot.
- ❖ Saturs ne vienmēr atbilst formai. Maciņš domāts tūkstošiem, iekšā – tikai santīmi.
- ❖ Nejauciet cēloņus ar sekām. Cēlonis var būt katastrofāls, bet sekas – smieklīgas.
- ❖ Drošs paliek drošs – pat kriminālromānus labāk lasīt aiz slēgtām durvīm ar gāzes pistoli rokā.
- ❖ Vispirms vēlējāt, pēc tam sākat vēlēt? Vajadzēja darīt otrādi!
- ❖ Arī brunču medniekiem vajadzētu izsniegt licenci.
- ❖ Ikviens varētu kļūt stāvus bagāts! Vienīgā nelaime – sēdošs darbs...

AGRIS LIEPIŅŠ

Pilsētas vēstis

Dāvana pensionāriem

Saviļņojošus un neaprakstāmus brīžus piedzīvojuši Tūtiņdreiju pensionāri. Pavisam nesen kādā no pensionāru sapulcēm Tūtiņdreiju komercbankas pārstāvis katram pensionāram ļāva paturēt rokā un nodot tālāk simtslatu naudaszīmi.

— Tā bija ne ar ko nesalīdzināma sajūta! — atzinās pensionāru padomes priekšsēdētājs Jānis Kalniņš kungs. — Mainās domāšana, mainās vielmaiņa, uzreiz sajūti savu morālo un materiālo pārākumu.

Ar komercbankas pārstāvja laipnu piekrišanu ikvienam pensionāram izsniegta šīs simtslatu naudaszīmes kserokopija.

Mākslas pasaulē

Tūtiņdreiju reģionālās televīzijas studijas radošā grupa sadarbībā ar Argentīnas kinematogrāfistiem ķērusies pie nopietna darba — filmas uzņemšanas par Argentīnas bezpajumtniekiem. Visi filmas kadri, kur redzami grausti, kuros dzīvo bezpajumtnieki, uzņemti Tūtiņdreiju komunālajā dzīvojamajā fondā.

— Nekur citur pasaulē neko tik kinematogrāfisku mēs līdz šim vēl nebijām sastapuši! — preses pārstāvjiem sarīkotajā konferencē atzinās argentīniešu puses pārstāvis.

Pilsētas valdes pārstāvis, pasniedzot vieskinematogrāfistiem piemiņas veltes, aicināja turpināt radošo sadarbību, solot, ka pilsētā tiks radīti visi priekšnoteikumi, lai komunālais interjērs tuvākajos desmit gados nemainītos.

Lausimies mānīties!

Tas nu ir noticis. Jaunais apgrozījuma nodoklis pieņemts un apstiprināts. Bet, ja cenas tomēr celsies, pie tā būs vajadzamas tikai un vienīgi biznesstruktūras.

Lai noskaidrotu lietu patieso būtību, mūsu korespondents tikās ar kādu šo struktūru pārstāvi, kas vēlējas palikt anonīms, un uzdeva viņam dažus būtiski svarīgus jautājumus, uz kuriem laipni saņēma izsmelošas atbildes.

– Vai jūs apsveicat apgrozījuma nodokļa palielināšanu no divpadsmit līdz astoņpadsmit procentiem?

– Protams! To apsveic visa civilizētā pasaule, SVF un Pasaules Banka. Šis valdības solis uzskatāmi pierāda valdības spējas izņemt no iedzīvotāju maciņiem tik daudz naudas, cik valdība uzskata par nepieciešamu.

– Sakiet, lūdzu, vai apgrozījuma nodokļa palielināšana ietekmēs preces cenu kā tādū!

– Preces cena kā tāda paliks iepriekšējā. Diemžēl, nodokļa apmēram pieaugot, neizbēgami palielināsies apgrozījuma nodokļa summa, ko pieskaita pie preces cenas. Līdz ar to, lai cik tas būtu skumji, preces kopējā cena kopā ar apgrozījuma nodokļa pieskaitījumu kļūs augstāka.

– Valdības pārstāvji apgalvo, ka preces cenu celšot nevis apgrozījuma nodoklis, bet gan komersantu vēlme vairāk nopelnīt.

– Pārmijnieks staigā vainīgajos vēl no attīstītā sociālisma un nerealizētā komunisma laikiem.

– Tātad valdības viru teiktais, maigi izsakoties, daļēji neatbilst patiesībai?

– Simtprocentīgi. Saskaņā ar Finanšu ministrijas un Finanšu inspekcijas instrukcijām preces pārdošanas cenu nosaka, preces reālai cenai PIESKAITOT valdības noteikto apgrozījuma nodokli. Kad nodoklis ir pieskaitīts un naudiņa saņemta, tā tiek ieskaitīta valsts budžetā. Komersantu ieņēmumus tas neietekmē.

– Nemaz?

– Pieaugot preces kopējai cenai, precī, protams, pirs mazāk. Līdz ar to mēs varēsim pateikties valdībai, jo mums būs mazāk darba. Tiesa gan, arī ienākumi līdz ar to saruks.

– Tātad cena ceļas nevis uz tirgotāju, bet valdības rēķina?

– Protams. To zina ikviens, kas lasījis instrukcijas.

– Izņemot valdību, kas šīs instrukcijas acimredzot nav lasījusī. Bet ko jūs varētu teikt par to, ka pēc pāris mēnešiem tirgotāji, sapratuši savu atbildību tautas priekšā, pazemināšot cenas un tās kļūstot zemākas nekā pirms paaugstinātā nodokļa ieviešanas?

– Tas, piedodiet par atklātību, ir tīrais bleķis. Tirdzniecībā neizbēgami pieaugs izdevumi gan par transportu, gan elektroenerģiju, gan telpu īri, gan apsildīšanu. Līdz ar to palielināsies preču realizācijas izdevumi. Bet izdevumi ietekmēšot preces cenu.

– Spriežot pēc jūsu teiktā, mūs, iedzīvotājus, atkal viegli māna.

– Piedodiet, bet pie tā jau sen būtu laiks pierast.

– Pacentisimies! Paldies par sarunu.

Atmiņā lakatiņš zila.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

EKONOMIKAS JAUNUMI

Jauna valūta

Jaunu naudas vienību – *bērziņus* – laidusi apgrozībā daudzskaitliskā Bērziņu ģimene. Viens *bērziņš* pielīdzināts diviem latiem un tos izmantos ģimenes savstarpējos norēķinos.

Eksperti uzskata, ka *bērziņi* var kļūt par visvērtīgāko naudas vienību pasaulē, jo nodrošināti ar sievasmātes ieguldījumiem valūtā kādā no Ņujorkas lielākajām bankām.

Atpakaļ...

Pagājušajā trešdienā Tūtiņdreiju centrālajā parkā kokā uzkāpis pilsētā pazīstamais sabiedriskais darbinieks Agris Upesleja.

– Gribu atpakaļ pie senčiem, – kokā tupētājs korespondentam atzinās. – Tad vismaz bija skaidrs, kas ir kas un ko no kā var sagaidīt.

20. numurā ievietotās KRUSTVĀRDU MĪKLAS atmiņējumus

Līmeniski: 1. Provēt. 6. Špicka. 8. Sakrāmē. 9. Šūplāde. 10. Gafeles. 11. Feins. 12. Perve. 16. Drape. 18. Šneideriene. 20. Šiberi. 21. Trepes. 24. Ģimilija. 25. Gardīnes. 30. Fūrmaņi. 31. Flintes. 34. Krenķi. 35. Šlipse. 36. Spicīte. 39. Cedeles. 40. Ģifts. 41. Tašas. 42. Ziķeris.

Stateniski: 1. Piņģerots. 2. Telēķi. 3. Bode. 4. Freilene. 5. Omas. 6. Šleife. 7. Aeroplāns. 13. Veša. 14. Deķis. 15. Šefte. 17. Rore. 18. Šleijers. 19. Elefants. 22. Smiņķi. 23. Andelē. 26. Šņupis. 27. Pletēt. 28. Skāde. 29. Ķemmes. 32. Špāses. 33. Benķi. 37. Širce. 38. Gaņģi.

Autori un līdzautori

Jo ilgāk žūrija žūrē iesūtītos dorbis, jo vairāk nobriest pārlicība — ikvienam lasītāju darbu maratontkonkursa dalībniekam palīdz rūpīgi nomaskējušies līdzautori. Pie tam nevis šādi tādi iesācēji amatieri, bet gan rūdīti profesionāļi, kas sēž Saeimas un Ministru Kabineta attiecīgajos mīksti polsterētajos krēslos un diktē mūsu lasītājiem gan darbu tematiku, gan saturu.

Pierādījumi nav tālu jāmeklē.

Birkava kungs, pat nenojauzdams, ka jau kļuvis par līdzautoru, pensionāriem saka:

— Pacietieties!...

Ģatavs! Ērglēnietis Laimdots Viksna atsūta žūrijai savu sacerējumu, diez kāpēc ne ar pušplēstu vārdu nepiemēnot cienjamo līdzautoru, kaut gan pilnīgi skaidrs, ka bez viņa šāds darbs nespētu tapt.

Saeimā sāk aktīvi apspriest jautājumu par valsts monopola pārņemšanu uz tautas apdzirdšanu. Atkal gatavs! Saeimieši neko vēl nav izsprieduši par šādas monopolizāciju, bet nezināmais, taču bezgala aktīvais **XX gs. autors**, kura vārds redakcijai līdz šim vēl ir miglā tīts noslēpums, likumdošanas iniciatīvas kārtībā jau piegādā profesionāli sagatavotu lēmumu par priekamāju monopolizāciju. Nem par pamatu, izsniedz katram deputātam pa eksemplāram — un ar pilnu tvaiku uz priekšu!

Līdzautori ir arī tepat mums blakus. Tiklīdz augstādzimūšo un dižcilīgo, bet bieži vien eleganti nabadzīgo prinču vietā ar valdības kļu su atbalstu nāk biznesstruktūru pārstāvjū izpīlētās trenuškās un ādenēs, mūsu lasītājam Ģirtam Gerhardam rodas vecas pasakas mūsdienīgs variants.

No vienas puses, šāda mūsu lasītāju rīcība būtu nosodāma, taču, no otras puses, žūrija saprot, ka līdzautori par savu līdzautorību neko negaida un kautrīgi paliek ēnā. Jo honorāri par publikācijām viņiem bijuši nebijuši. Tautas atzinība tāpat.

Taču tautai ir jāzina, ka nav dūmu bez uguns, sacerējumu bez dzīves pamata un Maratontkonkursa dalībnieku bez kautrīgajiem līdzautoriem.

Tālāb, silti un sirsnīgi atzīmējot gan Saeimas, gan Ministru Kabineta nenoliedzami milzīgo ieguldījumu Maratontkonkursa darbības nemītīgā uzlabošanā un publicējot gan ērglēnieša L. Viksnas, gan ridzīnieka Ģ. Gerharda, gan rakstošās lasītājas, lai gan zināmā mērā jau lasošās rakstītājas D. Kripiņas garabērnus, žūrija kārtējo reizi uzstājīgi aicina:

— Dārgās lasītājas un lasītāji! Nekautrējieties! Aiciniet par līdzautoriem gan saeimiešus, gan minkabinietiešus, gan vietējo pašvaldību pārstāvjus — un rakstiet! Jūsu darbi — mūsu maratontkonkursam atvēlētā platība!

Jau iepriekš pateicoties gan autoriem, gan līdzautoriem —
dežūržūrists Žanis Ezītis

TĀDA DZĪVE

Par dzīvi tagad runā visi. Vieniem dzīve ir glaunu automašīnu iegādes un demonstrēšanas laikmets, otri cer nodzīvot līdz gaišajai nākotnei, pārvietojoties pa pasauli kājām.

Tā vien šķiet, ka viss sagriežies galīgi šķērsām. Pēc lielo veikalu un piparbodīšu rožainajām vitrinām spriežot, iestāties gardēdelības un daudzēdelības laikmets. Ka dzīvojam šampanieša upes un "Royal" jūras krastos, visapkārt "Wrigley's", "Donalds", "Bubbly" un banānu kalni. Ja gribi — pērc. Ja nevari — staigā laimīgs. Izvēles brīvība.

Preču klāsta priekšā visi tagad līdzīgi — gan vienkāršs ministrs, gan vienkāršs pensionārs. Ar to minimālo starpību, ka ministram nauda ir, bet pensionāram, paši saprotat... Bija un būs, bet patlaban nav.

Vārdu sakot — kaut neliela, tomēr nacionāla idille.

Te negaidot vienu saulainu priekšpusdienu pensionāri gandrīz sabojāja skaisto bildi. Pie valdības mājas sapulcējušos veco ļaužu lozungu mākonīši bija aizgājuši priekšā saulei, tāpēc valdības mājas logos drīz vien parādījās ziņkārīgas sejas. Taču ārpusē neviens nerādījās.

Bet piketētāji prom negāja. Ja reiz bija nākts, tad nākts. Jo visiem pensionāriem ir tāds jocīgs kopējs sapnis — nodzīvot pēc iespējas ilgāk un ieraudzīt, kā brīvā valstī mazbērni un mazmazbērni dzīvo.

Beidzot valdības vīri saprata vecos cilvēkus. Cits nekas neatlika kā saņemt dūšu un kādam iet uzklaut sabiedrisko domu.

— Re, re, nāk! — kāds no piketētājiem bija pamanījis durvis valdības vīru. Piketētāju saceltais troksnis tūdaļ pierima.

Valdības vīrs klusēja un elpoja svaigu gaisu. Kad gaisa bija saelpots gana, vīrs ievilka elpu un teica:

— Miļie cilvēki! Pacietieties! Mēs katru budžeta rubli apviļājam plaukstās kā karstu kartupeli... Mēs raujamies slapjām mugurām, nosvīdušām pierēm... Mēs rēķinām, saskaitām, atņemam, reizinām un dalām. Pensijas nav joka lieta. Mēs pat naktis vairs neguļam... Tāpēc ejiet vien mājās, lai mums valdības mītnē būtu gaišāka strādāšana un pensiju rēķināšana.

Pensionāri, cik gudri atnāca, tik gudri arī aizgāja.

Desmit dienas pēc piketēšanas pensionārs Kliņķītis cietās, cietās, kā valdības vīrs bija ieteicis, līdz nenocietās un nolika karoti.

Kapos Kliņķīša tuvākās kaimiņienes Līze un Paulīne, uzmetot uz zārka vāka trīs smilšu sauļas, tik vien noteica:

— Viss jau būtu bijis labi. Vienīgi pacietības nabadzīgam pietrūka...

Laimdots Viksna,
Ērgļos

Pasaka par Ērkšķkrozīti

Reiz dzīvoja Princese, kas bija nolādēta. Līdz sešpadsmit gadu vecumam viņai bija aizliegts sadurt pirkstu.

Karalis un karaliene pūlējās no visas sirds, lai tas nenotiktu. Kad Princesei tuvojās sešpadsmit gadu jubileja, karalis sarīkoja lielu balli. Ciemiņi bija saaicināti no malu malām, ieradās arī Princis, kas dzīvoja aiz Trejdeviņām jūrām un Trejdeviņām zemēm. Princis ļoti mīlēja Princesi. Bet pašā svētku priekšvakarā Princese tomēr sadūra pirkstu un aizmīga letarģiskā miegā.

Karalvalstī visa dzīve apstājās un pat zemnieku lauki apauga ar ērkšķkrozītēm. Bet Princis neizsamīsa, jo bija lasījis daudz grāmatu un zināja, kas jādara. Būdamis ne tikai gudrs, bet arī drosmīgs, viņš gadiem ilgi laužās cauri rožu biezokņiem, līdz nonāca pilī, kur kristālgultā gulēja Princese. Princis noliecās un viņu noskūpstīja. Princese pietrūkās sēdus un iecirta Princim plauku:

– Kā tu uzdrošinājies mani aizskart?!

– Bet mīļā?! – Princis bija pārsteigts. – Es grāmatās lasīju, ka man tevi jānoskūpstu un pēc tam mums jāprecas...

– Precēties?! Ar tevi?! – Princese kļuva nikna. – Bet kas tev pieder?

– Es esmu princis! – Princis atzinās.

– Nu nē! – Princese teica. – Es labāk precēšos ar kaimiņu Jāni. Viņš nav princis, toties viņam ir lidojošais "Opel" paklājs, darbs Privātā Komerctrukturā un alga aizjūras dālderis.

Ņēma un apprecējās.

*Ģirts Gerhards,
Rīgā*

Ar patiesu mīlestību

Tā tas ir un tā tam ir jābūt! Seram Ņūtona kungam izrādījusies dzija taisnība. Ja cilvēks atrodas dvēselei tikamā taisnīvirziena kustības stāvoklī, tikai kāds ārējs spēks var likt viņam šo kustību mainīt. Ja TZA konkursu dalībnieki piedalās mūsu konkursos, tikai kāds pārdabisks spēks var likt viņiem atteikties no šīs cildenās rīcības.

TZA administrācijai tas, bez šaubām, ir ļoti patīkami.

Kā balzāms uz dvēseles rētām ir lasītāju vēstules ar atbildēm uz konkursa jautājumiem un, pielikumā, ar patiesas mīlestības apliecinājumiem.

"Žurnālu es sāku turēt rokās ātrāk, nekā sāku rāpot!" –

Ilgvars Kundziņš no Liepājas atzīstas.

"Pirmie krāsainie dzīves iespaidi man palikuši no žurnālā publicētajām G. Bērziņa karikatūrām," – **Janina Leja no Madonas** piebalso.

Bet **Jēkabs** (diemžēl anonīms) pasaka skaidri un gaiši:

"Jūsu uzdevumus risināšu un žurnālu pasūtīšu, kamēr vien būšu dzīvs!"

Protams, TZA administrācija saprot, ka šāda attieksme uzliek tai (administrācijai) jaunu un smagu atbildības nastu pret cilvēci vispār un Jēkabu kā tādu. Taču, atskatoties uz paveikto, administrācija secina, ka savu trīsdesmit sešdesmit piecu dienu garo gada programmu zināmā mērā jau ir sekmīgi īstenojusi. Plānveidīgi izsludināti konkursi, izvērtēti labākie un atsijāti sliktākie. Līdz ar to, neskatoties uz dažiem būtiskiem trūkumiem, veidotāji kopā ar lasītājiem ir sasnieguši vērā ņemamas virsotnes.

Tiesa gan, dažos gadījumos atsevišķi konkurspiedāvājumi nav sasnieguši mērķi un atstājuši lasītājus vēsus un vienaldzīgus. Taču Poētišu ķēzīšanās konkurss ir pārspējis visas cerības. Šivā ciniņā ar konkurentiem, kuru skaits mērojams dučos un kālos, uzvaru, nosacīto lauru lapu vainagu un tam piešķīto Baltmetāla Zivtiņu šai konkursā guva **M. Mincenbergs no Cēsīm**, kura 18. žurnāla numurā publicētā dziļi poētiskā atbilde izpelnījies plašu tautas masu atbalstu un varbūt pat tiks komponēta par tautas ziņģi.

Iespējams, tieši šis daiļdarbs kļuva par iemeslu tam, ka šai pašā numurā izsludinātais Atskaņu Konkurss pārspēja visu līdz šim pieredzēto. Ja Poētišu Konkurss izraisīja daiļdarbu plūdus, Atskaņu Konkurss kļuva par taifūnu, kas administrāciju apraka daiļdarbu kalnos. Un šis kalns turpina augt!

Lai nedz uzvarētāji, nedz uzvarētāju kandidāti nesnaustu uz lauriem, kamēr administrācija izēdisies cauri dzejoļu Gaiziņam, visiem un katram tiek piedāvāts jauns, oriģināls, līdz šim nekur vēl nebijis un nerisināts konkurss:

Uzrakstiet vienā (augstākais – divos, visaugstākais – trijos teikumos), ko jūsu personiskie, jūsu kaimiņu, radu, draugu un paziņu bērni vecumā no nulles līdz sešiem gadiem saka par mūsu cienījamās valdības ekonomisko politiku! Gan prozā, gan dzejā, gan karikatūrās.

Pie darba, dāmas, kungi un visi pārējie!

Uzvarētāju, kā vienmēr, sagaida nosacītais lauru lapu vainags un visnotaļ tradicionālā, rokām taustāmā Baltmetāla Zivtiņa.

Mūsu laikos tas nav nemaz tik maz...

Vīrišķības paraugstunda

Vēls vakars. Lielā nama iedzīvotāji darīja katrs savu darāmo. Vieni – vakariņas, citiem – televīzijas detektīvs, vēl kādam citam miegziņš vai pusmiedziņš.

Pēkšņi caur pirmā stāva logu atskanēja saucieni:

– Deg! Glābiet! Palīgā!

Nama logos parādījās galvas:

– Kas deg? Kur deg?

– Kurā programmā? – kāds detektīvu cienītājs vaicāja.

– Uz kura vilpa? – cits grozīja radio pogu.

Pirmie pie Spridītienes ielāja aiz sienas dzīvojošie resnvēderi – pankūku stūķētāji.

– Kas tev lēcies, ka tā kļaiģā par degšanu?!

– Redzat – tiešām deg! – Spridītiene rādīja. – Visu vakaru klausījos jaunības dienu valšus, mazliet tā kā iemīgu, pēkšņi – dūmu smaka... Nu dzēsiet taču to sasodīto magnetofonu!

Bet pankūku stūķētājiem mutes pietūķētas. Pirksti arī vēl nav apaļizīti. Tik vien saprata, ka dzēšana jāuztic kādam citam.

Otrie istabā ieskrēja pretējās durvīs dzīvojošie karstas putas strēbēji.

– Kas par lietu? Ko kļaiģā?

– Zvaniet, sauciet, lejiet! – Spridītiene lūdzās.

Putras strēbēji nebija divreiz lūdzami.

– Metiet dārglietas pa logu! Metiet gultas! Metiet matračus!

Sacēla tādu vēju, ka magnetofons sāka kūpēt vēl trakāk.

– Logus vaļā! – komandēja viens.

– Logus ciet! – komandēja kāds cits.

No otrā stāva nomeimuroja paģiru lāpītājs.

– Tas nekas, tas nekas, notiek lietas trakākas...

Dvinga, ko izplatīja paģirmieks, kūpošajam magnetofonam piedeva jaunus spēkus. Par laimi kāds klusāks ļaužs pamanījās izraut magnetofona dakšīnu no rozetes. Nosvieda mūzikas kasti uz grīdas.

Tikmēr no trešā stāva notesās lejā bikšu raustītāji un blāustītāji.

Plēsa matus sev, uzbruka arī Spridītienei.

– Tu mums māju nodedzināji! Tu mūs bez pajumtes atstāji! Tu ne tāda, ne šitāda, tik vien proti kā dedzināt! Tādu tik aiz restēm!...

Pēdējie ieradās filozofi un flegmātiķi no augšējā stāva.

– Deg? Šikums! Kamēr liesmas līdz augšai tiks...

Pa to laiku kā gadījās, kā ne, ugunsvīri ķiverēs arī bija klāt. Un secināja, ka nav ne ko dzēst, ne ko ūdeni velti tērēt. Paspieda roku visiem klātesošajiem – gan paģiru lāpītājam, gan Spridītienei, gan filozofiem, gan pankūku ēdājiem un prom bija.

Pieteikuši, ka benzīns tagad dārgs, bet viltus izsaukumi vēl dārgāki.

*Dārta Kripatiņa,
Rīgā*

Arī mednieki

Tiek intervēta Holivudas zvaigzne:

— Kā jūs iepazīnāties ar savu sesto vīru?

— Ak, tas bija tik romantiski! Mēs iepazīnāmies medībās. Tur viņš nošāva manu piekto vīru.

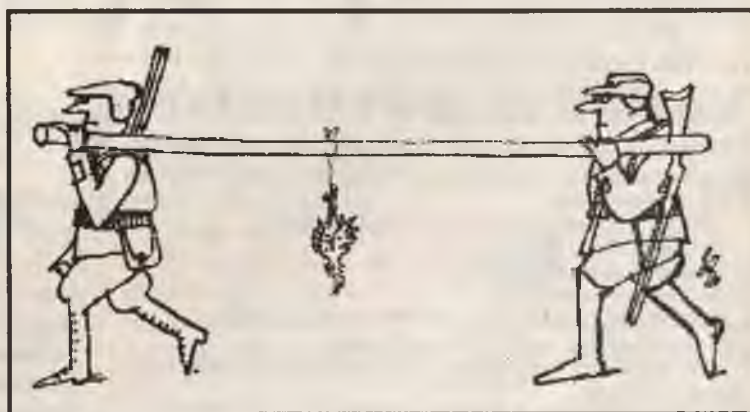

Uz ielas satiekas divi vecāki kungi.

Viens no viņiem pārsteigts iesaucas:

— Ko es redzu! Jūs, dzīvnieku aizsardzības biedrības priekšnieks, cīnītājs par humānu apiešanos ar mūsu mazākajiem brāļiem — ar bisi pār plecu dodaties medībās!

— Kāpēc gan ne? Vai tad es kādreiz esmu trāpījis?

Sieva reiz vīram saka:

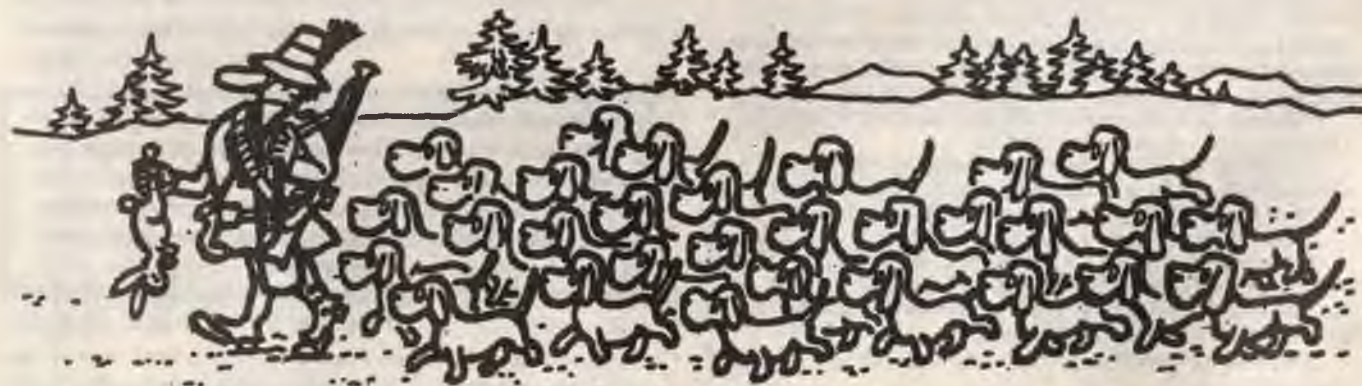
— Gribu sautētu zaķi un pēc iespējas ātrāk!

— Labi, — vīrs atbild. Un jau pēc stundas sievai galdā ir sautēts zaķis. Viņa ēd un sāk domāt: "Līdz mežam stundas gājiens, zaķi vajag uziet, nošaut, stunda atceļam un vēl vismaz stunda vajadzīga, lai pagatavotu cepeti. Kā viņš to visu paspējis?"

Viņa jautā vīram:

— Kā tev izdevās zaķi tik ātri dabūt?

— Izgāju no mājas, skatos, šis tup uz sētas staba. Gāzu no bises vīrs — šis pat ieņaudēties nepaguva!

ir tikai cilvēki

— Reiz biju iegājis dziļi
mežā, kad pēkšņi manā
priekšā nostājās milzīgs lācis.

Viņš sagrāba mani savos
apkampienos un sāka spiest
ārā pēdējo sulu. Bise man
izkrita no rokām un, vai varat
iedomāties, ko darīja lācis?
Viņš palaida mani vajā, paķēra
bisi un piespieda stobra galu
man pie muguras!

— Un ko darīji tu? — kāds
no klausītājiem pajautāja.

— Kas man atlika? —
mednieks nopūtās,
— Vajadzēja precēties ar viņa
meitu. Izrādījās, tas bija viņas
tētiņš, kas ielīdis lāča ādā...

— Nē, medību suns tas nav, bet zaķi, viņu
ieraudzījuši, aiz smiekliem mirst nost...

Laucinieks satiek uz ceļa mednieku no
pilsētas.

— Godājamais kungs, pirms trim gadiem
jūs nošāvēt manu kazu!

— Jums taisnība. Man ļoti žēl.

— Pirms diviem gadiem nogāzāt manu
zirgu!

— Lūdzu mani atvainot!

— Pagājušajā vasarā jūs nolādētā bise
atņēma dzīvību manai vislabākajai gotiņai!

— Man kauns jums skatīties acīs...

— Nekas! Šodien man būs tas gods jūs
iepazīstināt ar manu cienījamo sievasmāti.

Mednieks stāsta:

— Visjaunāk klājas, kad mežā satiec grizlilāci.
No tā nav glābiņa. Ja bēgsi, viņš dzīsies pakaj. Ja
leksi ūdenī, viņš arī. Kāpsi kokā, viņš arī kāps.

— Bet, ja paslēpsies? — kāds klausītājs jautā.

— Nekas nelīdzēs. Viņš arī paslēpsies.

Iziesīm ielās vai Trīssantīmu opera

Ekstravaganti un dziesmoti par ubagu problēmām gan spējis uzrakstīt vienīgi Bertolds Brehts. Tomēr arī manu skrotzīmuli kņudina kāda augstās tribīnēs izvirzīta doma, kuru par intriģējošu "Lauku Avīzē" atzinis arī Ingus Gailums. Doma ir šāda: "Lūk, piemērs: māte Terēze. Viņa izgāja uz ielas un sāka ar lupatu rokās mazgāt tos netīros cilvēkus, kas sēdēja Indijā uz ielām un mira nost. Es domāju, ka būšu pirmais cilvēks, kas ar kādiem 3 – 4 domubiedriem ar lupatu mēģinās apmazgāt tos Rīgas ubagus, kas sēž uz ielām."

Kas ir, tas ir — ubagi Rīgas ielās varētu būt daudz glītāki un sakoptāki. Skaidrs ir arī tas, ka paši viņi sava izskata labā neko nedarīs. Tieši otrādi — kļūs vēl šurkulīgāki, lai ne vien ieželinātu skopo līdzpilsoņu cietās sirdis, bet arī kaut cik atšķirtos no šiem līdzpilsoņiem, kas ubagot gan vēl neubago, bet visādi citādi jau ir novesti līdz kliņķim.

Neglītie ubagi posta ainu tikai vēl pasvītrot, tāpēc enerģiskiem tautas gribas paudējiem te patiešām ir kur pielikt savu darbīgo roku. Jo vairāk tāpēc, ka mazgāšanās un mazgāšana mūsu atjaunotajā valstī ir jautājums, kam acīmre-

dzot mūžam būs lemts cirkulēt sabiedrības uzmanības degpunktā.

Un tāpat — ar spaiņiem un lupatām bruņoti ielās iziet pieci domubiedri. Ūdens spaiņos, protams, ir ledains vai pat pilnīgi sasalis, bet šoreiz tam nav būtiskas nozīmes. Ubagi šā vai tā sauc: "Polundra!", ņem protēzes pār pleciem un nozūd vārtu rūmēs, kas specifiski ož pēc kaķu un cilvēku vielmaiņas atkritumiem. Domubiedri aizspiež degunus un humāno akciju turpina arī vārtu rūmēs un apstādījumos, kur čabinās ne vien likteņa sērdieņi, bet arī pa nosarmojušai lapai. Drīz vien pirmie upuri sparīgajiem labdariem ir rokā.

Pēc tuvākas iepazīšanās tomēr noskaidrojas, ka tie nav ubagi, bet vienkārši dzērāji, kas alkohola necilvēcīgo cenu dēļ reizēm spiesti arī ubagot. Domubiedru labos centienus uz brīdi piebremzē neziņa — mazgāt šos pašus vai meklēt jaunus? Balsošanas ceļā tiek izlemts, ka dzērāju Rīgā, tās apkaimē un perifērijā tomēr ir vairāk nekā ubagu — atturībnieku. Visus nenomazgāsi. Tāpēc domubiedri saķertos palaiž vaļā un, spaiņus grabinādami, dodas tālāk.

Ubagi, redzēdami, ka glābiņa nebūs, atgriežas savās darba vietās. Nu ir visas

iespējas pirmajam mazgājumam izvēlēties labāko no labākajiem. Tomēr arī tagad iznāk zināma aizķeršanās — mazgāt vismelnāko vai ķerties pie kāda puslīdz svaigi skūta? Svaigi skūta mazgāšana dotu visātrāko rezultātu, melnākā šrubināšana — visredzamāko efektu.

Mēnesi šaubījušies, ubagu spodrinātāji pirmām kārtām nolemj sakārtot smalkāko viesnīcu un spīguļaināko šopveikalu apkaimi. Ūdens un cilvēkmīlestības vara dara brīnumus. Noskretušais večuks, kas pēc kategoriskas pierunāšanas ļaujas labestībai, izrādās noskretusi vecenīte. Turklāt nevis ubadze, bet cienījama pensionāre, kas ar pusgada ietaupījumiem dodas uz pirti. Labdari jau kuro reizi ir neziņā — atvainoties vecajai dāmai par varasdarbiem vai arī izsunīt viņu par nepelnītas līdzjūtības izsaukšanu uz sevi? Galu galā vecā dāma cietumā tomēr netiek ielikta, jo tiesas darbi mūsu atjaunotajā valstī, kā zināms, ir vairāk nekā piņķerīgi. Bet lai nu paliek tiesas darbi uz citu reizi. Brašie domubiedri dodas tālāk, atrod tīrasinīgu ubagu un par spīti viņa palīgā saucieniem nomazgā to neprofesionāli tīru.

Tīrs būdams, ubags atgūst pašcieņu un pieprasu, lai labdari izmazgā arī viņa skrandas.

Nedzīvojam jau Indijā, kur pilnīgi pietiek ar izgludinātu gurnautu. Skrandu mazgāšana izvērās tik darbietilpīga, ka domubiedri saprot: problēma ir daudz dziļāka, nekā pirmajā brīdī varētu likties. Tāpēc no tribīnēm un citiem paaugstinājumiem varam sagaidīt te iztirzātās dokumentālās domas turpinājumu. Piemēram: skrandas arī izmazgātas ir tikai skrandas! Glītiem ubagiem vajadzīgas glītas drānas! Vislabāk smokingi, kas daiļi harmonētu ar šopu logos aplūkojamām vakarkleitām! Tik skaistu ubagu kā mūsējie nebūtu visā Eiropā. Nevienais vairs neteiktu: "Tā mazā valstiņa pie Baltijas jūras...", bet teiktu: "Tā valstiņa, kur ir vissakoptākie ubagi pasaulē!"

Uz šādu izredžu fona par ubadzības novēršanu nav vērts pat runāt. Ubagu kļūs aizvien vairāk un vairāk, jo kurš tad negribēs, nercādās ietīnēs, sēdēt aizvējā pie smalku viesnīcu durvīm un ievākt dolārus? It sevišķi tāpēc, ka pašiem mums tur, ielās, nevajadzēs pat mazgāties!

ĒRIKS OŠS

Maija Kudapa

Ak, Latvijas ceļi un zināmā mērā pat neceļi! Kurp jūs vedat? Oktobra vidus, dzīvokļos kā ledusskapī, ledusskapī kā dzīvokļos, bet palasi presi, paklausies – karsts vien pa kauliem.

Apkure – trīsdesmit pieci un pat trīsdesmit septiņi komats pieci santīmi par platības kvadrātmetru. Karstais ūdens – pusotra lata mēnesī no deguna. Pareizini cenu ar kvadrātmetriem, pareizini degunu skaitu ar latiem, pieskaiti klāt par gāzi, elektrību... Skaiti un reizini, kā gribi, – vienistabas dzīvoklītī ar daļējām ērtībām bez divdesmit latiem neizdzīvosī.

Diemžēl, lai maksātu, ir vajadzīgi vismaz divi – viens, kas maksu

nosaka, un otrs, kas noskaita pieprasīto summu. Pirmo netrūkst. Otro kļūst aizvien mazāk. Ne tāpēc, ka negribētu. Tāpēc, ka mazspējīgi. Minimālā darba apmaksa – piecpadsmit lati. Pensija – tikpat. Šur tur par darbu joprojām maksā nevis reālos latos, bet pašražotās produkcijas vienībās. Ar jaciņām. Ar ķieģeļiem.

Vai jaciņu, ķieģeli ņems pretī kā samaksu par apkuri un visu pārējo? Bet, ja neņems, kā samaksāsi par aprēķinātajiem civilizācijas labumiem?

Bankas prezidents, protams, samaksās. Komerctruktūru labākie pārstāvji samaksās. Mafija arī izkulsies sveikā – uzliks prāvākas nodevas, un miers. Kaut kā izdzīvos arī ierēdnis, ko valdīšana nepametis nelaimē.

Bet ko darīt vienkāršam pilsonim? Stāties bankas prezidentu, ierēdņu vai mafijas rindās? Pusotra miliona mafiozo vai bankas perezidentu – nuden tā kā par daudz! Taču pastāv brīvas izvēles iespēja – maksāt, cik prasa, un vārda tiešā nozīmē kārt liekos zobus vadzī vai lietot zobus pēc vajadzības, nemaksājot nemaz. Vienīgā nelaime – ja tauta nemaksā – *Latvenergo* vairs nav peļņas. Ja nav miljonu, budžets zaudē gan peļņas nodokli, gan ieņēmumu nodokli, gan citus nodokļus. Ja nav nodokļu, nav pensiju. Nav pensiju – nav siltuma...

Latvenergo G. Koemeca kunga personā zinātniski populāri skaidro:

– Mēs citādi nevaram! Mums šitā naudiņa no iedzīvotājiem ir jāsaņem! Un, piedodiet, peļņas mums nav, jo, piedodiet, mums valstij jāmaksā bargs peļņas nodoklis!... Trīsdesmit pieci procenti!!!

Aptiekas ielas pacienti zviedz pilnā balsī, lasot Koemeca kunga skaidrojumus presē. Jo pat trakam ir skaidrs, ka peļņa ir tas, kas paliek pāri, kad strādājošiem, ieskaitot Koemeca kungu, izmaksātas algas un prēmijas, kad šīm izmaksām pieskaitīti trīsdesmit septiņi procenti sociālā

nodokļa un kad siltuma un citu labumu ražošanai norakstīts tik daudz latu, cik jānoraksta... Bet Koemeca kungs, saņēmis peļņas miljonus, grasās kārt ubaga tarbu kaklā un iet sēdēt uz Centrālās stacijas kāpnēm ar cepuri rokās!

Protams, Koemeca kunga rīcība ir viņa personiska darīšana. Taču ko darīt pārējai Latvijai? Gaidīt, kad par nemaksāšanu sūdzēs tiesā un izliks no dzīvokļa?

Nu, brīnīšķīgi! Izliks! Trīs ceturtdaļas Latvijas dzīvos tel-

tīs, zaru būdās vai savas bijušo daudzdzīvokļu māju pašobelēs un no darba brīvajā laikā ies pasēdēt labi situētā kompānijā uz stacijas kāpnītēm. Bet dzīvojamais fonds vienalga jākurina, lai bijušais

īrnieks sēdētu, kur sēdēdams, un gulētu, kur gulēdams! Nekurināsi – aizies šitais fonds postā un pazušānā, ka nemetas.

Nudien – skaists ir Latvijas ceļš. Vasarā put, ka neko saredzēt nevar, ziemā – slid no viena grāvja otrā. Būtu jēl uzradies kāds, kas ar skaitīkļiem rokā skaidri, gaiši un galvenais, godīgi pateiktu:

– Mīlie latvieši! Runājot pavisam atklāti, izmaksas ir šādas. Tik un tik tam un tam, tik un tik par to un to. Ja mēs rēķinām tā, jums jāmaksā tik, ja rēķinām šitā – šitiek...

Nerodas! Jo tiem, kas varētu šādu skaidrojumu pieprasīt, – saimiešiem, minkabinetešiem un tiem pielīdzinātām personām – ar savām pasaules algām Latvijas iedzīvotāju lielākajai daļai nepieņemamās cenas šķiet gluži ikdienišķa un normāla parādība.

Bet paēdušais jau neēdušo nesaprot. Pat tad, ja neēdušie paši ievirzījuši viņu paēdušo kārtā...

Ansis Brālītis

ĒRIKS OŠS

Man piezvanīja Peķkas sirdspukīte Džuljete un teica:

— Paņem vienu "Royal" klaviernieku un pāris sijķu un atnāc apciemot cietēju Peķku — viņam traki sāja dūša. Jo kāja ģipsi līdz dē.

Centrālirtīgū piecās minūtēs nopirku visu vajadzīgo un drīz vien stāvēju pie vājinieka gultas, nē, divāna. Peķka zvilnēja uz spilvena čupas kā tāds turku pašā.

— Sāp? — līdzjūtīgi vaicāju. Tak jau cilvēks cietis.

— Jā, — Peķka dobji nogārdza.

— Šauts? Lauzts? — painteresējos.

— Lauzts, — viņš atbildēja.

— Spēri kādam pa galvu? — mēģināju būt asprātīgs.

— Ē! — Peķka salecās. — Kā tu zini?

Es viņu nomierināju, ka neko nezinu. Kad Peķka ielēja sev rīklē Džuljetes nule atšķaidīto spirteli, viņš ar biezi apmatoto plaukstu virspusi noslaucīja muti un man pastāstīja neticamu, bet absolūti patiesu notikumu, kurp noved alkatība.

— Tu jau zini, — viņš iesāka, — ka biju nodomājis biznesēties ar degvielu un tāpēc savu kompanionu Šapjoru ar autocisternu nosūtīju uz austrumu pusi pie viena krievnieka gida Ivana Susaņina. Tā kā Šapjors kavējās atgriezties, pēkšņi attapu, ka man ir vecākais brālītis Kolka. Viņš tepat netālu vienā ostas pilsētā tik intensīvi zīdis kaut kādu benzīna vai mazuta vadu, ka pāris gadu laikā tur skaidā upmalā uzcēlis sev lielu hatu (lasi — bungalos). Kaut gan mums kopš bērnības diez kādas satikšanas un satikšanās nav — kad es ārā, viņš — sēž, kad es sēžu — viņš ārā, nolēmu konsultēties, kā tā dzelzs govs slaucama, un braucu ciemos. Pēc kādām trim stundām Džuljetes ziņā pieripoju pie Kolkas savrupmājas. Augstākās klases šika luks! Trisstāvu nomoda sapnis ar tādiem torniņiem kā franču spoku filmās. Apkārt, protams, kapitāls mūra žogs. Blakus metāla divviru bruņuvārtiem — durvis ar zvanu un mikrofonu ietaisi. Kad piespiedu pogu, dzirdēju niknu rēcienu: "Kto tam, matj tvoju..." (Vaicāja, kas atnācis.) Stādījos priekšā, un pēc minūtes Kolkas miesassargs mani ievada virtuvē, kur pie šnabja pudeles sēdēja pats namīpašnieks. Viņš man stulbi jautāja:

— Ko tu redzi?

— Savu mēreni iereibušo brālīti Nikolaju.

PEĶKA

UN VIŅA

BLĒDĪGAIS BRĀLIS KOLKA

— Nē, tu pasaki, ko tu te redzi no nedzīvām lietām! Vai tu redzi importa gāzes plīti ar pieciem degļiem un aizstiklotu cepeškrāni? Tad zini, ka tā ir cilvēku jaunuma un skaudības piemineklis. Vai nesaproti?

— Nē.

Tad Kolka man pastāstīja baigi dramatisku notikumu. Metru simt attālumā gar viņa pili būvējuši kapitālu gāzes vadu. Rakuši milzu tranšeju un likuši iekšā resnu cauruli. Kolkas prātiņā dzimusi ģeniāla doma, kā uz mūžīgiem laikiem tikt pie bezmaksas kurināmā plītij, kamīniem, apkurei, siltumniecām. Paņēmis pāris pudeles degvīna un aizgājis pie brigadiera O. kunga aprunāties. Pēc īsas tielešanās sarunājis, ka cauruļu licēji vienu tievu atzariņu novirzīš uz Kolkas savrupmāju. Salīguši par 50 tūkstošiem LVR: 10 — uzreiz avansā, 30 — tad, kad pamatcaurules sasniegs namu, 10 — kad sāks darboties visa sistēma. Kolka iedevis avansu un nopriecājies, ka gudri rīkojies. Otrās dienas pievakarē piebraucis tāds kā drenu liekamais agregāts un veikli izracis šauru grāvīti, kur ieritinājis gāzes cauruli. Oi, johaidi! Kolkam iesmelgusies sirds un sanākusi pārākā cemme, ka tik stulbi piekritis samaksāt 50 tūkstošus. Kad otrā rītā tas vella O. kungs ieradies pēc norunātās otrās daļas, Kolka 30 tūkstošu vietā iedevis tikai piecus, vairāk neesot pie rokas. Samaksāšot visu tad, kad samontēs iekšējās rores. Brigadieris, protams, izlamājies vispēdīgākajiem vārdiem, tomēr otrā dienā trīs vīri šņākdami locījuši un savienājuši caurules

mājā, kurtuvē un siltumniecās. Kad vēlu vakarā kopušies prom, Kolka katram ielējis pa glāzei šnabja, iedevis pa jaks desai uzkost un teicis, ka visu summu samaksāšot tai jaukā mīklī, kad viņa ķēķi iedegsies zilā liesmiņā. O. kungs ieradies pēc pāris mēnešiem, kad lielais gāzes vads bijis pabeigts un pieslēgts kaut kādam objektam. Teicis Kolkam, lai skaita naudu, atgriezis gāzes plīti krānu un sviniģi iededzis liesmiņu. Kolka līcis sievai ātri uzcept šķiņķi ar olām, pats atkorkējis pudeli viskija. Piesēduši pie galda, pamieļojušies un Kolka pastūmis brigadierim aploksni ar naudu. "Te ir desmit tūkstoši," viņš teicis. "Pārējo, es zvēru, dabūsiēt pēc mēneša. Piezvaniet man, lai velti nav jāstāigā..." O. kungs kļuvis sarkans (laikam no viskija) un atvadījies, bet diez ko nav lamājies.

Bet pēc trim dienām tieši pulksten 8.12, kad sieva uz pannas čurkstinājusi Kolkas iemīļotās rauga pankūkas ar rozīnēm, gāze izsīkusī. Kolka steidzies istabā zvanīt gāzes kantorim, kas tā par cūcību, bet beidzamajā brīdī attapies, ka — nedrīkst. Pēc tam, nēlabu nojausmu māks, izskrējis ārā un izpētījis tos 100 metrus aizbērtās tranšejas. Viss kārtībā, nekādu svaigu rakuma pēdu. Tad kāpēc gāzes nav? Caur paziņu paziņām Kolka izšpionējis, ka tie, kuriem tas galvenais vads domāts, gāzi saņēmuši bez aizķeršanās.

Tikai pēc kāda mēneša Kolka uzzinājis, ka tie O. kunga blēži viņu smalki iznesuši cauri. Ļoti pareizi nojauzdami, ka Kolka ir liels maita, knīpstanga un kurkuļs (maigs krievu lamu vārds), no kura naudu pat ar spiešanu neizspiedīsī, caurullicēji nolēmuši šo izāzēt. Kādā agrā rītā viņi no caurules atzara izzāģējuši 1 metru garu gabalu un tā vietā ieguldījuši parasto apaļo gāzes balonu, ko pievienojuši Kolkas vadam! Tas arī bijis viss gāzes krājums "uz mūžīgiem laikiem", ko Kolka redzējis degam...

Noklausījies Kolkas gaudas, Peķka nāvīgi indīgi smējies, par ko vecākais brālīs vēl vairāk sadusmojies un iesitis Peķkam pa muti. Abi pamatīgi izkāvušies. Ātrās palīdzības dakteri sašuvuši Kolkam pieri, bet Peķku aizveduši uz slimnīcu ieģipsēt.

Saimes kārtības rullis.

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

Juris Robs

LAMBŪRIJA HUMĀNĀS PALĪDZĪBAS GAIDĀS

Ziņo mūsu korespondents no Lambūrijas galvaspilsētas Traidirimdirādijas

Lambūrieši agrāk bija čakla tauta. Pati audzēja banānus savai iztikai un ražoja daždažādu tehniku eksportam.

Bet tad vienā jaukā dienā viss sagriezās grīstē. Un par iemeslu tam bija humānā palīdzība. Agrāk lambūrieši par tādu neko nebija dzirdējuši. Tāpēc neticīgi grozīja galvas, kad nepazīstami labdari pēkšņi viņiem sāka sūtīt veselus lupatu kalnus. Likās aizdomīgi, ka var apgērbties no galvas līdz kājām gandrīz par brīvu, simboliski samaksājot tikai dažas monētas. Taču atlika vienai emancipētai skaistulei iegērbties humānās palīdzības raibajos lindrakos un jebkādas šaubas izzuda. Visa Lambūrijas tauta pazuda lupatu kalnos. Lambūrieši meklēja, mērija, pielaikojā, pāršūva, mainīja, pirkā un pārdeva. Sevišķi čakli šajā kampaņā bija pilsētnieki. Viņi humānās palīdzības veikaliņos pavadīja cauras dienas. Lupatas nesa ne tikai uz mājām, bet arī radiem, draugiem un tieši uz komisijas veikaliem. Vārdu sakot, sāka plaukt humānās palīdzības bizness.

Laukkopji sākumā gan uzvedās mazliet atturīgāk, jo kādam taču vajadzēja domāt par tautas pabarošanu un audzēt banānus. Bet tas neturpinājās ilgi. Kad nepazīstamie labdari sāka piegādāt par brīvu arī banānus, pameta tīrumus visi laukkopji. Nu Lambūrijas tauta dienu un nakti dežurēja lidostās, dzelzceļa stacijās, autoostās un kuģu piestātnēs — visi gaidīja humāno palīdzību. Viens nestrādāja.

Šajā kritiskajā situācijā steidzīgi tika sasaukts Lambūrijas parlamenta ārkārtējs kongress, kurā līdzdalību ņēma arī biznesmeņi un 13. atmodas redzamākie darbinieki. Presē pavīdēja doma, ka politiķi droši vien aicinās tautu atsākt ražošanu (protams, tā būtu rikojušies Latvijas Republikas Saeimas deputāti), taču Lambūrijas parlamentārieši paši bāza galvu cilpā.

— Lambūrijas vēsturē sācies jauns etaps! — ar šādiem vārdiem ārkārtējo kongresu atklāja pats parlamenta spikers Bobo. — Plaukstošais un pārticīgais humānās palīdzības periods. Un mums jādara viss, lai šis laikposms būtu pēc iespējas ilgāks. Mums arī jācenšas panākt, lai humānā pa-

līdzība aptvertu līdz šim laikam aizmirstās mūsu dzīves jomas un tautsaimniecības nozares.

Kad apkusa aplausu vētra, vārdu ņēma spikera vietnieks Kuku.

— Manuprāt, humānā palīdzība pirmām kārtām vajadzīga parlamentam. Vai tie ir krēsli? Vai tie ir mikrofoni? Vai tās ir drēbes, kas mums mugurā? Gribam izskatīties pēc civilizētiem eiropiešiem!

Nepaspēja vēl Kuku nokāpt no tribīnes, kad viņa vietu jau steidzās ieņemt opozīcijas pārstāvis Hoho:

— Pēc mana viedokļa, krēsli, mikrofoni un uniforma — tas nav galvenais. Es domāju, ka mums jāizkauļ no labdariem arī kāda porcija svaigu smadzeņu.

Sākumā Hoho netika pareizi saprasts, tāpēc parlamenta zālē izcēlās elļišķīgs troksnis. Atskanēja saucieni: "Ko tas nozīmē?", "Paskaidro!", "Mēs neēdīsim smadzenes!", "Mums garšo banāni!".

Pēc mirkļa, kad troksnis norima, Hoho izskaidroja savu viedokli.

— Nav runa par ēdamām, bet gan par domājošām smadzenēm. Kāpēc mums par šiem nožēlojamiem grašiem, ko mēs te saņemam, jāraujas melnās miesās? Lai labdari mums humānās palīdzības veidā atsūta parlamentāriešu dublierus. Viņi varētu mūs aizvietot, kad tiks izskatīti mazāk svarīgi jautājumi. Piemēram, apkures problēmas, pensiju paaugstināšana utt. Tādējādi mēs varētu vairāk atpūsties un pienācīgi sagatavoties kardinālo jautājumu izlemšanai.

Šis Hoho priekšlikums tika pieņemts vienbalsīgi un rosināja uzstāties arī citus parlamenta deputātus un sabiedrības pārstāvjus.

— Vajadzētu pamudināt humānās palīdzības sūtītājus, lai viņi mums atgādā jaunu saliekamo operas namu, — ar tādu priekšlikumu uzstājās kultūras lietu komisijas priekšsēdētājs Lulu.

— Opera var pagaidīt! — Lulu pārtrauca aizsardzības komisijas priekšsēdētājs Bumbum. — Pirmkārt, mums vajadzīgi pieci karakuģi kaut vai bez lielgabaliem, piecpadsmit lidmašīnas un vismaz desmit tanki. Tad mēs varēsim lielajam kaimiņam diktēt savus noteikumus. Pavēlēsim izvākt vēl palikušo armiju un humānās palīdzības veidā atlīdzināt visus zaudējumus, ko okupanti mūsu zemei ir sagādājuši!

Tautas veselības aizsardzības partijas pārstāvei Aijaijai arī bija savas prasības:

— Sen zināms, ka dzemdēt ir grūti. Sevišķi bērnus. Tāpēc ierosinu, lai humānās palīdzības piegādātāji mums sūta arī gatavus bērnus. Tāds pasākums atbrīvotu mūsu dievietes no dzemdību mokām un ļautu vairāk spēku veltīt Lambūrijas garīgās dzīves uzplaukumam.

Nākošais tribīnē kāpa pazīstamais biznesmenis un ēnu finansu ministrijas priekšsēdētājs Dzindzin.

— Mans priekšlikums ir viennozīmīgs — mums trūkst naidīgu sponsoru! Palūgšim, lai atsūta kādu ducīti naidīgu vīru. Es domāju, ka tāda humānā palīdzība būs jūtama visās mūsu dzīves nozarēs un kalpos Lambūrijas ekonomikas uzplaukumam!

Šis priekšlikums, ko papildināja spike-ra vietnieks Kuku, proti, ka parlamentam ir vajadzīgs speciāls sponsors, arī tika vienbalsīgi pieņemts.

Kongresa beigu daļā pie vārda beidzot tika arī zemkopības un lauksaimniecības ministrs Mūū. Lūk, ko viņš teica:

— Banāni, ko labdari mums sūta, nav sevišķi izcilas kvalitātes. Taču tomēr teiksim viņiem paldies par to. Tā teikt, dāvētam ēzelim zobos neskatās. Bet jāpieprasa arī mājkustoņi. Ja mums atsūtītu pāris tūkstošus melnraibo slaucamo zebŗu, mēs savas brūnās zebŗas varētu ar mierīgu sirdi izkaut. Tādējādi mums nevajadzētu tām gādāt barību.

Pēc zebŗu jautājuma izskatīšanas izcēlās neliels skandāliņš. Ierosinātais bija neatkarīgais deputāts Nunu, kurš pieprasīja, lai labdari atsūta arī humānās palīdzības muitniekus. Taču deputāts Pifpaf, kas savukārt bija uzņēmies šefību par muitas departamentu, pret tādu prasību kategoriski ie-bilda:

— Tā ir klanīšanās ārzemnieku priekšā! Vai mums nav nacionālā pašlepnuma? Paši tiksim galā ar visām grūtībām!

Galu galā Pifpaf viedoklis ņēma virsroku un tika nolemts, ka muitas departamentam dzīvā humānā palīdzība neesot vajadzīga.

Kad beigās tika pieņemts lēmums nodibināt Humānās palīdzības stimulēšanas ministriju, saieta dalībnieki nāca pie slēdziena, ka ir izdarijuši visu, lai nostiprinātu dzimtās Lambūrijas ekonomiku. Tāpēc viņi nodziedāja himnu un ārkārtējais kongress savu darbu beidza.

Jāzeps Juzefs

Kas gan viss nenotiek

— Es mūsu kāzu nakti biju iedomājusies savādāku...

«Ici Paris», Parīze

Pasaulē viss kļūst dārgāks, arī narkotikas. Tāpēc var saprast Erevānas pensionāra Rubena Sarkisjana filozofiskās pārdomas, kad milicijas darbinieki iznīcināja hašisa kaņepājus, ko viņš ar lielu rūpību un mīlestību bija audzējis uz sava dzīvokļa balkona: “Nocirta visus divpadsmit krūmiņus kā mazus bērniņus!...”

— Tev jau ir labi, tava nākotne ir nodrošināta, bet ko lai daru es?

«Pourquoi Pas», Brisele

Ne tikai cilvēki vien, bet arī dzīvnieki var iekļūt rekordistos. Kādā Japānas zvērudārzā gibbonu dzimtas pētiņu pāris Taka un Marija uzstādījis pasaules rekordu, dāvājot savam zooloģiskajam dārzam divdesmit deviņus gibboniņus. Arī nākamais gads nebūšot tukšs.

— Un pēdējais jautājums: ko jūs darāt brīvā laikā?

«Eulenspiegel», Berlīne

Vistīrākie dzīvokļi pasaulē varētu būt Minusinskas (Krievijā) elektropiederumu rūpnīcā strādājošo ģimeņiem. Sākot ar šā gada maiju katrs darbinieks ik mēnesi darba algas vietā saņem 3 (trīs) putekļu sūcējus.

— Piedodiet, lūdzu, bet es šausmīgi baidos no rudens negaisa...

«Stern», Hamburga

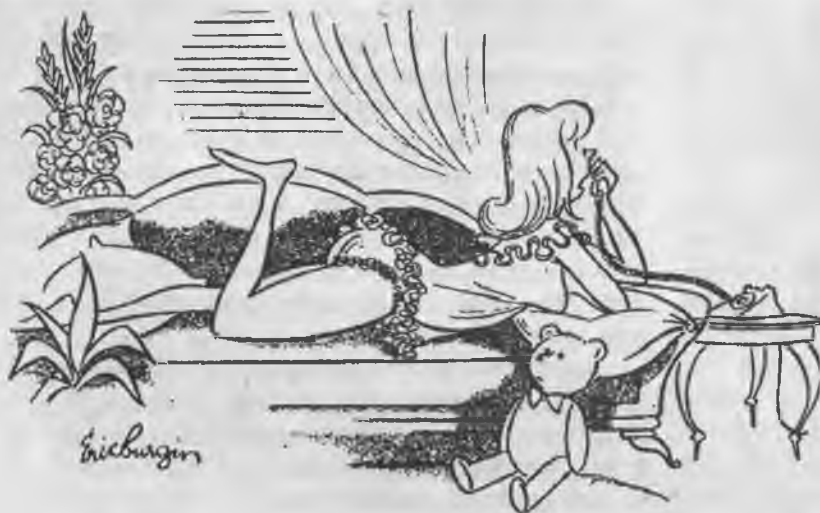
Nankinas (Ķīnā) vadība apsūdzēja populārākā pilsētas restorāna īpašnieku zaimošanā un pavēlēja nekavējoties noņemt izkārti. Restorāns saucās “Žuņči”, bet tieši tāds jaunībā bija dižā priekšsēdētāja Mao uzvārds, iekams viņš to nebija nomainījis ar savu partijas iesauku Czeduns.

— Kādam tas viss ir jāapēd, ledusskapis ir sabojājies!

«Ici Paris», Parīze

pasaulē

– Vai viņš gadījumā nav iejaukts politikā? Man taču jā rūpējas par savu reputāciju.

«Paris Match», Parīze

Bali salas (Indonēzijā) iedzīvotājs Sinaps gandrīz visu mūžu veltīja mantinieka — zēna radīšanai. Šā iemesla dēļ viņš šķīries no 20 sievām, kas tam bija dāvājušas vienīgi meitas. Tikai divdesmit pirmā sieva viņam dāvāja ilgi gaidīto dēlu.

«Stāršel», Sofija

CILVĒKA ĢIMETNE UZ SUNA FONĀ

Fēlikss Krivins,
"Perec", Kijeva

Četri trogloditi sēdēja upes malā un mudināja suni uz bezmērķīgu darbību. Viņi meta upē akmentiņus, un palāvīgais dzīvnieks peldēja tiem pakā, lai iznestu malā.

Akmens iekrita upē, suns zibenīgi metās ūdenī, bet, aizpeldējis līdz vietai, kur tas iekritis, neko neatrada un vainīgi nokārtu galvu atgriezās krastā.

Suns nepaguva kārtīgi noskurināties, kad ūdenī ielidoja jauns akmentiņš, un viņš atkal lēca upē. Un atkal bez panākumiem.

Trogloditi aiz smieklēm beidzās vai nost. Muļķa suns nezināja, ka akmeņi ūdenī grimst, bet trogloditi zināja, viņi paši to redzēja savām acīm. Un viņi svieda akmentiņus vienu pakā otram, pie reizes censdamies trāpīt sunim, jo muļķi ir jāmāca.

Bet suns šādus mājienu nesaprata. Viņam bija mērķis un viņš, neatapis, ka pats jau kļuvis par mērķi, nenoguris mēģināja akmentiņus notvert. Kārtējo reizi kļūdījies, viņš tomēr nesaprata, kur slēpjas vaina.

Pie upes pienāca četras troglodītes un arī izsmējās no visas sirds. Pēc tam, sunim vairs nepievēršdami uzmanību, visi troglodīti aizgāja svarīgākās darīšanās.

Bet suns palika upmalā un nenolaida skatienu no ūdens. Akmentiņi vairs nekrita, bet viņš vēl aizvien gaidīja un gaidīja. Un reizēm nervozi sarāvās, gatavs mesties ūdenī un peldēt...

Vēl pavisam nesen viņam bija savs mērķis dzīvē. Lai arī necils, piezemēts un ikdienišķs, tomēr savs mērķis, viņa suniskās dzīves jēgu balstošs.

Upe tecēja garām varena un mierīga. Lai tecētu, tai nevajadzēja nekāda mērķa.

(Sākums 16. numurā)

§ 21. Gandrīz jau beigas

Mūsu pamatzdevums ir izjaukt lietišķās attiecības jau to sākumstadijā. Jo tālāk jūs ar kādu ielaidīsieties, jo grūtāk būs no tā tikt vaļā. Atcerieties: nekad nedarīet tišām neko tādu, ko var izdarīt netišām. Jo mazāk jūs protat, jo vairāk no jums atkarīgs.

Viens neprofesionālis var paveikt kaut ko tādu, ar ko pēc tam simts profesionāļu nespēs tikt galā. Dariet visu no jums atkarīgo, lai nebūtu jādara nekas. Iegaumējiet: ir ļoti daudz jāstrādā, lai varētu neko nedarīt. Atcerieties: pret darījumu cilvēkiem ir tikai viens ierocis — neprofesionalitāte. Mācieties, līdz jūs to apgūsiet pilnībā.

Pieredzējis neprofesionālis vienatnē spēs tikt galā ar desmit profesionāļiem. Ja viss ritēs, kā iecerēts, un starptautiskā sadarbība sāksies, tad jau tuvākajā nākotnē amerikāņi sāks dzīvot ne labāk par mums. Attiecīgi, beidzot mēs dzīvosim ne sliktāk par viņiem!

Pie darba, biedri! Tas ir, es gribēju teikt, veiksmi darbā, kungi!

§ 22. Kā smagās paģirās tomēr palikt dzīvam

Pēc kārtīga plostā neizprotama mēneša nezināmas dienas pulksten septiņos rītā vai vakarā jums rodas sajūta, it kā jūs tomēr būtu dzīvs. Iespējams, ka jūs maldāties, tomēr nezaudējiet cerības.

Pirmā stadija. Nepieļaujiet straujas kustības: neiedomājieties noklepoties, nožāvāties, pamirkšķināt acis vai pakustināt mēli. Dievs pasargi! Sekas var būt vis-smagākās. Lai uzpampušās smadzenes atgrieztu sākotnējā lielumā, būtu vēlams tās aptīt ar vati vai ledu, bet vislabāk vatē ar ledu. Bet diemžēl tas nav iespējams. Ekstremitātes nedrīkst izmantot, labāk kādu laiku par tām vispār aizmirst. Iedomājieties, ka jūs esat ieģipsēts. Starp citu, iespējams, ka tas tā arī ir, bet par to jūs varēsiet pārliecināties vēlāk, kad nervu šūnas un muskuļu šķiedras būs atgriezušās dzīvē.

Necentieties uzreiz atcerēties, kur jūs atrodaties un kas jūs esat. Smadzenes tādu pārslodzi neizturēs. Klusējiet, nestāļieties nekādos sakaros ar apkārtējo pasauli. Galējas nepieciešamības gadījumā varat ieidēties, bet vienīgi tādā gadījumā, ja jutīsiet, ka jūs liek zārkā, uzskatot par aizgājēju. Tad pacientieties izrādīt kaut kādas dzīvības pazīmes. Ja nevarat ieidēties, tad kaut vai nopukājieties.

Uz vēdera signāliem nereaģējiet, lai pats tiek galā. Pirmo stundu centieties nedomāt ne par ko. Pat ne par patīkamo, jo fināls visos gadījumos ir vienāds. Likto, kāpēc gan nepadomāt par sievietēm, iedomāties sevi viņu sabiedrībā. Nedrīkst. Pirmkārt, lai arī kā smadzenes pūlētos, kaut ko tādu iedomāties nespēs, vienīgi velti sakarsis, otrkārt, neskaidra komanda nonāks citos orgānos, kuri tam vēl nav gatavi, un var būt nepareiza reakcija, bet gultas veļu jums neviens nesteigsies mainīt...

Par laiku arī domāt nav vēlams. Var ieslēgties asociatīvā domāšana: jūra, viļņi, šupošana un nelaba dūša. Tas pats arī ar politiku: debates, runas — atkal slihta dūša. Viena vārdu sakot, lai arī par ko jūs domātu, — vienalga paliks slihta dūša. Vai tad tā dēļ bija vērts pūlēties!

Tādēļ centieties nedomāt ne par ko un saglabāt nekustību. Nekustībā jūsu nākotne.

Otrā stadija. Pacientieties atvērt acis. Ja neizdodas, nesatraucieties, varbūt atvērsiet rīti! Ja tās tomēr atvērsies, — nesteidzieties. Atveriet ar ātrumu: viena acs stundā.

Trešā stadija. Pacientieties identificēt savu personību. Vispirms konfrontējiet ar spoguļi. Nonākot līdz spogulim, nebaidieties no ieraudzītā. Iespējams, ka tas tomēr neesat jūs, bet gan aizmugurē stāvošais. Jā, mati ir jūsu, uzacis jūsu, bet tādu aciņu un šņukura taču pasaulē vispār nav! Ja attēls ir aptumšots, nedaudz pagaidiet. Pēc minūtēm piecām tam būtu jāklūst skaidrākam. Spriediet loģiski. Ja jūs attēlu neatzīstat par savu esam, tātad tur atspoguļojas kāds cits, bet jūs būtu meklējams blakusistabā. Stiepiet pie spoguļa pirmo atrodamo rumpīti. Pie-

SLIP

ņemsim, ka tā seja jums būs vairāk pazīstama. Tātad jūs sevi būsiet atradis blakus istabā.

Ceturta stadija. Tagad sākas pats interesantākais. Ceļojums pagātnē. Jums tomēr būtu jāuzzina, kur jūs esat bijis, ko esat darījis. Kas gan var būt aizraujošāks par pastaigām savas atmiņas gruvešos! Atmiņās rakāties būtu vēlams kopā ar saviem draugiem.

Salīdzināsim to, kas ir, ar to, ko vairs nevar mainīt. Mu-
tē atrodamas zemes pīciņas ar lielu māla saturu. Kreisā
kurpe pazudusi pavisam, bet, ja novelk labo, starp lielo
un rādītājpirkstu atrodams granīta gabaliņš, kabatā teleg-
rammas skranda ar vienu vārdu “miris”. Draugi pateiks
priekšā it kā savstarpēji nesaistītus faktus, bet pēkšņi, kā
apskaidriba, uzplaiksniņums smadzenēs, un viss sakrīt!
Kolja miris! Fakts! Aiz bēdām iedzērāt, nolauzāt granīta
stūri Kārļa Marksa piemineklim un “kamazā” aizvedāt uz
kapiem, kur, raudot un vaimanājot, uzlikāt pieminekli uz
suaigi aizbērtā kapa. Jā, jā, jā! Tad tāpēc nevar galvu pa-
kreisi pagriezt! Viss sakrīt. Tad gan uzklupa kaut kādi idio-
ti ar saucieniem: “Tas nav jūsu kaps, vācieties ar visu sa-
vu bruģakmeni!” Aha, aha! Bet rezultātā kāds taču tika ap-
glabāts!... Točno!

Riepas nospiedums uz kreisā sāna arī nav vienkārši tāpat. Tas ir no tā, kad barā kravas kastē trencāties pa pilsētu, meklējot piemērotu vietu pieminekļa uzstādīšanai savam draugam Kolkam. Jums atgādina, ka pieminekli beidzot uzstādījāt klusā vietā kāda bērnudārza smilšu kastē. Palika vienīgi sīkums: atrast liķi, kaulus pabāzt zem pieminekļa. un viss būtu darīts!

Pēc tam nogruvums, mūžīgais sasalums, kam seko pikants piedzīvojums. Trūkst divu zobu un uz gurniem biksīšu vietā nezin kāpēc aizāķēts krūšturs! Tas gan neko neslēpj, vienīgi visu pasvītro, lai arī kā viņu staipītu. Bet ne jau tas ir smieklīgi. Smieklīgi ir tas, kā gan pašlaik jūtas daļā nepazīstamā, kurai krūštura vietā jābūt peldbiksītēm! Baigākie podi! Tātad bijis viegls flirts. Žēl, ka nekad nevarēsiet atcerēties, ar ko, bet tomēr ir bijis!

Un pēdējais nezināmais. Jūs domājat, ka ausi radioaustiņa raida koncertu pēc klausītāju vēlēšanās. Izvilcāt — krabis! Un jūs domājat, ka nekad neesat bijis pie Melnās jūras! Bet izrādās — esat gan!

Redzat, cik daudz interesanta uzzinājāt pats par sevi! Tas ir aizraujošs divdesmitā gadsimta beigu piedzīvojumu romāns! Turklāt jūs esat ne vien galvenais varonis, bet arī autors un klausītājs. Piekritisiet, ka nekas nevar būt interesantāks par ceļojumu pagātnē un neziņā! Sekojot mūsu padomiem, izejot no paģirām jūs varat gūt tikpat lielu baudījumu, kādu guvāt, kad sev šīs paģiras gādājāt! Uz to derētu iedzert. Žēl vienīgi, nav ko. *(Turpinājums sekos)*

LUDIS DANILĀNS

VALTERS KIRŠTEINS

LUDMILA BULIKINA

Noklausītas sarunas

Arnolds Auziņš

Negals ar zagļiem

Senāk biezāki bij maki,
Zagļiem veicās — tas ir fakts,
Tomēr jāatzīst — tik traki
Agrāk nemācēja zagt.

Tagad gaišā dienā svārkus
Jums no pleciem norauj nost,
Mironkungiem nosper zārkus,
Kapā jālaiž palagos.

Esat baznīcā vai bārā,
Sveikā izklūt neceriet —
Acis zog no pieres ārā,
Drošāk tās ir turēt ciet.

Ja jums nočiepj kādu nieku,
Lielāks zaudējums būs drīz —
Tikko sauksit kārtībnieku,
Daudz kas vairāk izgaiss.

VALTERS KIRŠTEINS

- Tikko atgriezos no ārzemēm.
 - Kā tur ir?
 - Kā jau Krievijā...
-
- Runā, ka parlaments esot rozīgs.
 - Ļoti labi. Tas nozīmē, ka sarkanums pamazām izbāl.
-
- Nesaprotu, kas ceļ cenas?
 - Valdība.
 - Nē, valdība ceļ sev algas.
-
- Iedomājies, ka Kārlis Ulmanis sveiks un vesels atgriezies savā kabinetā Prezidenta pilī. Kas notiktu?
 - Man liekas, no Maskavas atbrauktu Višinskis.
-
- Dzird, būšot jāizpērk dzīvokļi.
 - Kam tad valdība paguvusi tos ieķīlāt?
-
- Vispirms dzīvei jāklūstot sliktākai, tikai tad varēšot tapt labāka.
 - Nez, vai nav jau pietiekami slikta?
 - Tev varbūt jau ir, bet citiem vēl nav. Pacieties, neesi egoists!

GUNĀRS BĒRZIŅŠ

ANEKDOTES

Policists aptur automobili, kuru vada suns.

– Jūs esat traks! – policists uzbrēc līdzbraucējam. – Kāpēc laidāt dzīvnieku pie stūres?

– Tas nav mans suns un nav mana mašīna! Es braucu ar autostopu!

Vīrs uzdāvināja savai sievai dzimšanas dienā kaklarotu.

– Pateicos, mīļais! – sieva priecājās.

– Bet ja nu izrādās, ka briljanti nav īsti?

– Nejoko, dārgā. Tad jau iznāktu, ka velti esmu izdevis par tiem piecus dolārus!

Lūdzu šķirt mūsu laulību, – sieva tiesā paziņo. – Vīrs pārdod virtuves traukus un naudu nodzer.

– Es arī vēlos šķirties! – vīrs piebalso. – Jo viņa tikai pēc mēneša pamanīja, ka virtuvē trūkst trauku.

LUDIS DANILĀNS

LUDMILA BULIKINA

Pirms mēs precamies, gribu tev atzīties visos savos iepriekšējos grēkos, – jauneklis saka savai iecerētajai.

– Tu jau pirms pāris nedēļām visā atzinies, – viņa iebilst.

– Jā, dārgā, – viņš piekrīt, – bet tas bija pirms pāris nedēļām!

Dzērāja balss no telefona kabīnes:

– Ko jūs lamājaties? Ja tas nav īstais numurs, tad kāpēc ceļat klausuli?

Otršķirīgā Londonas teātrī tika uzvests "Hamlets". Pēc pirmizrādes kādā no laikrakstiem parādījās šāda kritika:

"Jau daudzus gadus notiek nemītīgi strīdi par to, kas īsti ir uzrakstījis "Hamletu" – Šekspīrs vai Frensis Bēkons. Nu beidzot mēs zinām, kā šo strīdu atrisināt uz visiem laikiem. Vajag steidzīgi atrakt abu rakstnieku atdusas vietas un paskatīties, kurš no abiem aiz kauna par vakardienas izrādi būs apgriezies uz otriem sāniem. Tas būs īstais."

Žurnāls «DADZIS» – indekss 77129
Mūsu atlaide pastāvīgajiem lasītājiem

	1 mēn.	3 mēn.	6 mēn.	9 mēn.	12 mēn.
Abonēšanas maksa Ls	0.36	1.08	2.16	3.24	4.32
Kopā ar piegādi Ls	0.47	1.41	2.82	4.23	5.64

Žurnāls «DADZIS» – indekss 77129
Mūsu atlaide pastāvīgajiem lasītājiem

	1 mēn.	3 mēn.	6 mēn.	9 mēn.	12 mēn.
Abonēšanas maksa Ls	0.36	1.08	2.16	3.24	4.32
Kopā ar piegādi Ls	0.47	1.41	2.82	4.23	5.64

DADZIS 1994. gadā joprojām iznāks 24 reizes

Parakstīšanās KUPONS

Šī dokumenta uzrādītājam ir tiesības
parakstīties uz "Dadzi"
par 18 santīmiem eksemplārā.

E. Strautiņš,
galvenais redaktors

Parakstīšanās KUPONS

Šī dokumenta uzrādītājam ir tiesības
parakstīties uz "Dadzi"
par 18 santīmiem eksemplārā.

E. Strautiņš,
galvenais redaktors

